

„Pospěš si, Petře, už se bude stmívat, vždyť nám tam zavřou. Nebo ještě hůř – nás tam zavřou.“

„Nezavřou, ještě nejsou ani čtyři, já si tu jen něco dopíšu a jedeme.“

„Taky bys měl nastartovat auto, pamatuješ, že tatíček takhle v zimě vždycky dbal na to, aby se motor pořádně zahřál. Slyšíš, Petře?“

„Už jdu.“ Jak je to jen možné, že máti dokáže tím svým tenkým křehkým hláskem přerušit každou moji činnost, každou mou načatou myšlenku? V Praze je na koleji randál, pořád tam někdo mluví, něco pojídá, něčím bouchá a já si u toho v klidu vtloukám do hlavy anatomii, biologii, nekonečné stránky nabité informacemi, všechno se mi to v paměti lehce usazuje, všechno tam zůstává. Ale tady – je tu prakticky naprosté ticho, jen tlumená kulisa aut a chodců venku před domem, ale stačí, aby si dole v kuchyni máti jen drobně odkašlala, a pokládám pero, mozek zastavuje dosavadní činnost, tělo tuhne a já napjatě očekávám, co bude následovat.

Ani otec nejspíš nikdy nebyl pánem svých myšlenek, tady to nešlo, nemohl.

Skloním se znovu nad skripta, ale je to pryč, nevidím už věty ani informace v nich ukryté, ale jen nesmyslné shluky slov. Vstanu a protáhnu si záda, až zapraskají. Kdepak, víkendy jsou marné, sednu si k tomu zas až v Praze. Stejně

musím ještě za Věrou, nevyšlo to poslední dva víkendy, je jí to už divné, volala mi na kolej, co se mnou je.

„Tak Petře, co tam ještě děláš? Já tu stojím v chodbě oblečená. Ale no tak, ty ses ještě ani nepřevlékl a já abych se starala o všechno. Mám už všechno přichystané, svíčku, sirky, košťátko i hadr, že se nestydíš.“

„Hned, máti, nastartuju, a než se motor zahřeje, tak se převleču.“

„A vezmi si kabát, ať nás nikdo nepomluví.“

Bože můj, startuju otcovu starou škodovku, pitomý kabát. Kdo by nás asi tak mohl pomluvit na setmělém prosincovém vymrzlém hřbitově. Takhle ztracené a promarněné odpoledne, kolik jsem toho mohl doma udělat, v týdnu musím ta skripta vrátit, zase budu nastavovat noci, abych všechno stihl. Místo toho se teď budu plahočit tmou v kabátu promrzlý a otrávený přes celý hřbitov.

„Ten kabát, Petře,“ ozve se tenký hlásek za mými zády, polekaně sebou cuknu, protože jsem automaticky sáhl po prošivané bundě, kterou nosím v Praze. Máti se ještě na okamžik zastavuje v chodbě před starým zrcadlem, nasadí si vydří klobouček, urovná límec ze stejného vypelichaného zvířátka, vyjde před dům a otočí se ke mně. Převzmu tašku, nabídnu jí rámě, máti se do mě zaklesne a drobnými krůčky se spolu se mnou vydává k autu.

„Tak jedeme.“

Městský hřbitov je ohromný. Už od hlavní brány je zřejmé, že se blíží Vánoce. Jindy běžně blikající hroby svítí teď tajuplně a magicky, všichni provinilci, kteří po celý rok obcházejí území mrtvých obloukem, to hledí napravit. Míjím v závěsu s máti náhrobky a kříže, všude se povalují věnce a vůně jehličí prosycuje vzduch. Blikající svíčky mihotavě osvětlují černobílé podobizny, které v jejich světle zajímavě ožívají, usmívají se nebo pošklebují a zpřijemňují mi otravnou cestu až na konec hřbitova.

„Tak jsme tady.“

Já vím, chci říct, ale pak mi dojde, že ta slova nepatří mně, ale těm dvěma mrtvým pod mramorovou deskou. Otcí